

ПРИЈЕДЛОГ ЗА ИЗМЈЕНУ НАЦРТА ПОРОДИЧНОГ ЗАКОНА

Садашњи текст

Кад се рочиште не заказује

Члан 62.

(1) Изузетно од одредбе члана 58. став 1. овог закона, орган старатељства није дужан да закаже рочиште за покушај мирења у поступку који је покренуо један брачни супружник:

- 1) ако је боравиште другог брачног супружника непознато најмање шест мјесеци,
- 2) ако други брачни супружник има пребивалиште или боравиште у иностранству,
- 3) ако је један од брачних супружника неспособан за расуђивање,

4) када је судском одлуком утврђено да је један од брачних супружника извршио породично насиље према другом брачном супружнику или малољетном заједничком или усвојеном дјетету или када је суд одредио хитну мјеру заштите или заштитну мјеру у некој од наведених ситуација, о чему ће обавијестити брачног супружника, ради подношења тужбе суду.

(2) У случајевима из става 1. овог члана, орган старатељства сачињава службену забиљешку о немогућности спровођења поступка мирења у којој се констатује један од разлога због којег поступак мирења није могао бити проведен, а која има исто правно дејство као и записник о неуспјелом мирењу.

(3) Орган старатељства поступа на исти начин као у ставу 2. овог члана и када се на рочиште за покушај мирења није одазвао уредно позвани брачни супружник који није покренуо поступак мирења и који свој изостанак није оправдао.

Промјена која се тражи

Став 4) се мијења и гласи

4) када је **надлежно тужилаштво покренуло истрагу за дјело насиља** или је судском одлуком утврђено да је један од брачних супружника извршио ~~породично~~ **насиље** према другом брачном

супружнику или малољетном заједничком или усвојеном дјетету, **дјетету под старатељством или хранитељством** или када је суд одредио хитну мјеру заштите или заштитну мјеру у некој од наведених ситуација, о чему ће обавијестити брачног супружника, ради подношења тужбе суду.

Образложење

На основу дугогодишњег искуства у области породичног и родно заснованог насиља и искуства у директном раду са жртвама насиља тражимо горе наведене измјене из сљедећих разлога:

- Поступак мирења брачних супружника се одвија у времену прије судске одлуке за насиље, жртва је најизложенија понављању насиља у вријеме када поднесе захтјев за развод брака. Заказивањем обавезног рочишта за мирење, жртва која је пријавила насиље се доводи у повећан ризик од понављања насиља што је у супротности са стандардом који прописује Конвенција Савјета Европе о спречавању и борби против насиља у породици коју је Босна и Херцеговина ратификовала 2013¹. године. Из тог разлога сматрамо да је навод покретање истраге од стране тужилаштва сврсисходан, као разлог да се рочиште за мирење не заказује. Покретање истраге подразумијева да су надлежне иснтитуције које поступају у случајевима насиља прикупиле довољно доказа о насиљу како би се истрага покренула.

- Предлажемо да се брише ријечи „породично“ код дефинисања облика насиља јер у пракси су присутна и друга дјела насиља између брачних супружника која се односе на заједнички живот и нарушавају односе, као што су дјела сексуалног насиља, угрожавање сигурности, прогањање и сл. Сматрамо да би дефинисање дјела само као породично насиље ограничило поступање стручних раднике/це који су у обавези да закажу рочиште, а постоје објективне околности које указују на тешке облике насиља унутар породичне заједнице. Истанбулска конвенција у истом контексту тражи да се приликом обезбјеђивања сигурности жртве обухвате све појаве насиља које су обухваћене подручјем примјене Конвенције, што свакако нису само дјела дефинисана као породично насиље.

- Предлажемо да се у Ставу 4) препознају и дјеца под старатељством или хранитељством, јер су честе породичне заједнице у којима поред заједничке дјеце имамо дјецу супружника из претходних бракова према која су такође могла бити изложена насиљу као и дјецу под хранитељством.

1

Члан 31. – скрб о дјечи, право на виђање дјеце и сигурност

1. Странке ће подузети потребне законодавне или друге мјере како би осигурале да се, при одређивању скрби о дјечи и права на виђање дјеце, узму у обзир појаве насиља обухваћене подручјем примјене ове Конвенције.

2. Странке ће подузети потребне законодавне или друге мјере како би осигурале да остваривање било којег права на виђање дјеце или скрби о дјечи не угрожава права и сигурност жртве или дјеце.